

ЈАСМИН

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. VII *

Мај 1976. *

Примерак бесплатан

Зорчађају

На републичком такмичењу „Шта знаш о саобраћају“

ЕКИПА ТИМОЧКЕ КРАЈИНЕ НАЈБОЉА

На републичком такмичењу основних школа „Шта знаш о саобраћају“, које је крајем априла одржано у Лесковцу, екипа Тимочке крајине освојила је прво место. У овој екипи налазио се и **Завиша Милосављевић** (VIII, „Бранко Радичевић“), који се за ово такмичење пласирао на регионалном такмичењу у Мајданпеку, где је заузео друго место. Поред њега, на регионалном такмичењу се међу првих десет такмичара нашло шест представника из Бора, а као резерве су за републичко такмичење били одређени **Саша Пелемиш** (VI) и **Небојша Милошевић** (VIII), такође из школе „Бранко Радичевић“.

Екипа Бора је на регионалном такмичењу заузела прво место, испред Сокобање и Зајечара, а њен најбољи такмичар, **Завиша Милосављевић**, награђен је ручним часовником.

Поред **Завише Милосављевића** и **Небојше Милошевића**, у старијој екипи Бора на регионалном такмичењу налазили су се и **Зоран Задро** и **Горан Грунић** из школе „Бранко Радичевић“ и **Драган Новичић** из школе „Вук Караџић“, а млађу екипу су сачињавали **Са-**

ша Пелемиш и **Антон Булог** из школе „Бранко Радичевић“, **Бобан Станојевић** и **Небојша Јоцић** из школе „Вук Караџић“ и **Божа Симоновић** из школе „3. октобар“.

Екипа школе „Бранко Радичевић“ била је најбоља на општинском такмичењу

На општинском такмичењу прво место заузела је екипа школе „Бранко Радичевић“, којом руководи наставник **Мирко Јелић**, а за њом следе: „Вук Караџић“, „3. октобар“, Кривељ, „29. новембар“, Злот и Брестовац.

НАЈБОЉИ РЕЦИТАТОРИ

У организацији Центра за културу одржано је општинско такмичење рецитатора. На регионалну смотру у Зајечару нашу општину ће представљати четири ученика основне школе: **Тамара Стеван Јевтовић** — **Јасмин Мишковић** (I, „Вук Караџић“), **Весна Николић** (IV, „Бранко Радичевић“), **Снежана Гајић** (V, „3. октобар“) и **Славица Гајић** (VII, „3. октобар“).

**„Најбољи појединац, одељење, школа“
У ШКОЛИ „29. НО-
ВЕМБАР“: БИЉАНА
РИСТИЋ И VIII-3**

У осмом разреду школе „29. новембар“ спроведено је такмичење „Најбољи појединац, одељење, школа“. Према укупном броју освојених поена најбољи појединац је **Биљана Ристић (VIII-3)**, а

Најбоље одељење у школи „29. новембар“ са својим разредним старешином **Лозаном Јовановић (лево)** и учитељом **Ружом Арнаудовом (десно)**

за њом следе: **Сунчица Антић, Бранислав Димитријевић, Ениса Ибрахими, Гордана Славковић, Салчица Симоновић, Видоје Радосављевић, Славица Бukiћ, Горлица Османовић, Властимир Дамјановић...**

Одељења осмог разреда су се овако пласирала: **VIII-3, VIII-4, VIII-2, VIII-1.**

НАЈБОЉИ МАТЕМАТИЧАРИ

У Београду је крајем априла одржано републичко такмичење математичара. Из наше општине су на овом такмичењу учествовали **Бранислав Димитријевић (VIII, „29. новембар“)**, који је на регионалном такмичењу у Зајечару освојио прво место, **Томислав Вучковић (VII, „Бранко Радичевић“)**, који је у Зајечару био други, и **Маријана Стојановић (VII, „Бранко Радичевић“)**.

На општинском такмичењу ученика четвртог разреда из математике најбоља је била **Сузана Динић („29. новембар“)**, а награде су добили и **Катарина Раковић** и **Владимир Цветковић** из школе „Бранко Радичевић“ и **Слободанка Александровић („Вук Караџић“)**.

НАЈБОЉИ У ТАКМИЧЕЊУ „НАУКА МЛАДИМА“

На регионалном такмичењу „Наука младима“, које је средином априла одржано у Зајечару, борски такмичари су заузели два прва и два друга места. Прво место су заузели **Зоран Пејчић (VII, „Бранко Радичевић“)** из биологије и **Зоран Јанковић (VII, „29. новембар“)** из хемије. Ученици осмог разреда школе „3. октобар“ заузели су друга места: **Ненад Николић** из хемије а **Миодраг Миладиновић** из физике. Сва четири такмичара квалификовала су се за републичко такмичење које ће се одржати маја месеца.

Дан школе у Брестовцу СНЕЖАНА СИМИКИЋ НАЈБОЉА УЧЕНИЦА

У Брестовцу је 6. априла прослављен Дан школе „Станоје Миљковић“. У свечаном програму су, поред ученика из Брестовца, учествовали и ученици из осморазредних одељења ове школе у Шарбановцу и Метовници. Певали су хорови старијих разреда из Брестовца и Шарбановца, а од солиста — **Јасмина Дukiћ** и **Јерина Димитрашковић** из Шарбановца и **Гордана Макудовић** из Суве Реке. Поред њих, у програму је учествовало и више рецитатора и фолклорна група млађих разреда из Брестовца.

За најбољег ученика школе проглашена је **Снежана Симикић (VI, Брестовац)**, а похвале су добиле и **Јасмина Голубовић (VIII, Шарбановац)** и **Славица Ивановић (VIII, Метовница)**.

Одржано је и више спортских сусрета. Дечаци из Брестовца победили су у стоном тенису, шарбановачки дечаци у ногомету а девојчице у рукомету. Док су девојчице из Метовнице биле најбоље у стоном тенису и шаху.

Славица Ивановић, VIII

ДЕЦА БЕЗ РОДИТЕЉА ПОСЕТИЛА БОР

Деца без родитеља, коју је Центар за социјални рад послао на породични смештај у Милошевцу и Чортановцима, посетила су ових дана Бор. Она су том приликом, заједно са својим старатељима, разгледала град, посетила Организацију удруженог рада Јама и била на пријему код председника Општинске конференције Социјалистичког савеза.

Марија Стојковић, VIII

Завршила рад Пионирска новинарска школа

ИСПИТ НА ТАЛАСИМА РАДИО-БОРА И СТРАНИЦАМА „БОРСКИХ НОВОСТИ“

Пионирска новинарска школа завршила је рад у овој школској години. За четири месеца одржано је 14 предавања о вести, извештају, репортажи, путопису, интервјуу, аналитичким врстама написа, организацији рада редакције, језику у новинарству, особеностима радио-новинарства, филму као информативном средству и другим темама новинарства. Сви полазници су обилили и борску Штампарију и упознали се са начином штампања новина.

После полагања практичног испита, дипломе је добило 27 полазника: Татјана Гертик, Биљана Костадиновић, Драган Милановић, Весна Перовић, Зоран Јанковић, Биљана Анђелковић, Дејан Урсловић, Саша Јанковић, Бојана Јаношевић, Милан Станковић, Марија Стојковић и Давор Хотка из школе „29. новембар“, Биљана Милетић, Снежана Дачић, Драгана Лукић и Драгана Станојевић из школе „Вук Караџић“, Славица Гајић, Ева Фешић и Биба Симеоновић из школе „3. октобар“, Јасмина Перовић, Светлана Здравковић, Јадранка Хотка, Радислава Мартиновић, Бошко Ничић и Драгана Јовановић из Гимназије „Бора Станковић“, Слађана Станојевић и Слађана Антић из Образовног центра „Иво Лола Рибар“.

Избор најбољих испитних радова емитован је у емисији „Реч и музика“ Радио Бора 10. априла од 11 до 12 часова, а неке радове су објавиле и „Борске новости“ од 14. априла.

Предавачи су били професионални новинари ООУР Штампа, радио и филм: Милан Стојадиновић, Србољуб Станковић, Радослав Терзић, Миодраг Бурђевић, Мирослав Михајловић, Драгош Жунић, Дамир Икцић, Светислав Стевановић, Божидар Милошевић и Предраг Милисављевић.

ПОХВАЛА ШКОЛИ „29. НОВЕМБАР“ И „ЈАСМИНУ“

Основна школа „29. новембар“ похваљена је за успешно спровођење, а „Јасмин“ за популарисање конкурса Удружења за Уједињење нације СР Србије, који је био расписан за литерарне и ликовне радове поводом Дана Уједињених нација, 24. октобра 1975. године.

Изашао из штампе

ЗБОРНИК ПЕСАМА СА IV ФЕСТИВАЛА ДЕЧЈЕГ ПЕСНИЧКОГ СТВАРАЛАШТВА

Из штампе је ових дана изашао зборник стихова свих учесника прошлогodiшњег, четвртог по реду, Фестивала дејег песничког стваралаштва који се, у оквиру Југословенских пионирских игара, сваке друге године одржава у Охриду.

На фестивалу стално учествују представници свих наших република и покрајина. Прошле године ужу Србију су представљали сарадници нашег листа: Биљана Анђелковић, Гордана Гавић, Весна Глишић, Јерина Думитрашковић, Невенка Мирошевић, Биљана Младеновић, Биба Симеоновић, Марина Распоповић, Олга Стаменковић и Јасмина Цолић.

Омладинска радна акција

„ДОЛИНИ ДАНИ 1976“.

Од 5. до 29. априла је, у организацији Општинске конференције ССО, трајала локална омладинска радна акција на уређењу и пошумљавању Борског језера. Акција се одвијала под називом „Долини дани 1976“ и организована је баш у ово време због рођендана Иве Лоле Рибара (25. априла).

Сви омладинци, ученици основних и средњих школа, учествовали су у акцији по два дана, а сваког дана је на акцији било по сто акцијаша.

Биба Симеоновић, VIII
Зоран Јанковић, VII

Пионери у акцији

„ПОКЛОНИТЕ КЊИГУ БИБЛИОТЕЦИ“

Акција коју Централна библиотека у Бору спроводи под називом „Поклоните књигу Библиотеци“ наишла је на добар одзив и код ученика основних школа. Највише књига досада поклонили су Библиотеци Биљана Јовановић (II, „29. новембар“), Миодраг Поповић (II, „Бранко Радичевић“), Станислав Живковић (VIII, „3. октобар“), Драган Милошевић (III, „29. новембар“), Небојша Ранчић (VII, „Вук Караџић“), Зоран Бучановић (VII, „Вук Караџић“), Светлана Велчковић (VI, „Бранко Радичевић“), Слађана Станојевић (VII, „Вук Караџић“), Добрица Бурјић (I, „29. новембар“) и други.

Скупштина Покрета горана НАГРАДЕ НАЈВРЕДНИЈИМА

На последњој Скупштини Покрета горана борске општине награђене су највредније горанске организације. Прву награду добила је Школа за образовање квалификованих радника терцијалних делатности, другу — Основна школа у Брестовцу, трећу — школа „3. октобар“, а награђене су и школа у Шарбановцу и школа „29. новембар“. Најбољи појединци добили су похвале са златним или сребреним значкама.

Ева Фешић, VII

НОВА ОГРАДА УКРУШАРУ

Ученици, родитељи и наставници рејонске школе у Крушару (матичне школе у Кривељу) поставили су добровољним радом нову ограду око школе у држини од око 300 метара.

Ружица Матејић, VII

„Јасминов“ јубилеј УРУЧЕНО ПРЕКО 180 ЗАХВАЛНИЦА

Поводом изласка из штампе педесетог броја нашег листа, у Брестовцу (где је пре седам година изашао први број „Јасмина“) одржана је скромна свечаност.

О томе како је лист почео да излази и о његовом развоју говорио је Петар Калиновић, тадашњи директор школе у Брестовцу, а сада директор школе „29. новембар“ где је седиште Редакције.

Неколико сарадника је прочитало своје радове објављене ове године у „Јасмину“.

На крају приредбе свим бившим учесницима, вредним сарадницима, организацијама и појединцима који су за седам година помагали издавање листа, подељене су захвалнице.

У другом делу прославе, у просторијама школе у Брестовцу, сусрели су се бивши и садашњи уредници листа.

Биба Симеоновић, VIII

Распоред летовања У ПЕТ СМЕНА ПО 15 ДАНА

У децим одмаралиштима у Водицама, на Ртњу и Савачи поново ће бити живо од 13. маја када почиње пољска настава У првој смени у сва три одмаралишта биће ученици млађих разреда школе „Вук Караџић“, а у другој — школа „Бранко Радичевић“.

Летовање за одличне ученике је у Водицама од 13. до 29. а на Ртњу од 14. до 28. јуна. На Савачи ће за то време бити деца из обданишта.

Распоред осталих смена је следећи:

Смена	Ртањ и Савача	Водице
II	30. 6. — 14. 7.	29. 6. — 14. 7.
III	16. 7. — 30. 7.	14. 7. — 30. 7.
IV	1. 8. — 15. 8.	30. 7. — 15. 8.
V	17. 8. — 31. 8.	15. 8. — 31. 8.

Висина уплате зависи од месечних примања родитеља, а скала је иста као прошлог лета.

Из новинарске бележнице ПИОНИРСКИ ИНСТРУКТОРИ — И НА ЛЕТОВАЊУ

Прошлог лета, у последњој смени у Водицама, са пионирима су, поред наставника и васпитача, радили и пионирски инструктори. О свом раду инструктор Томислав Павловић (III, Гимназија) каже:

— Врво је важно да пионери стекну поверење у нас. Мислим да смо у томе у овој смени успели. Инструктори су ближи деци, па су им она често приврженија него наставницима. Организовали смо разна такмичења и игре, а најмлађе смо учили да пливају. Велику пажњу смо поклањали развијању другарства. Мислим да овакву праксу треба наставити.

— Нама наставницима инструктори су много помагали у раду с децом — рекла нам је учитељица Јованка Гушевац, која је била управник у Водицама. — Као и ове године, и убудуће би требало посебну пажњу посветити правилном избору инструктора и припремити их за задатке који их на летовању очекују.

Јосип Петров и Велибор Марковић, пионери из школе „3. октобар“, кажу:

— Инструктори су били изврсни! Они су били прави другови и заиста је добро што су, поред наставника, били и они са нама.

Ове разговоре водили смо непосредно после завршетка летовања, а објављујемо их сада, на почетку припрема за овогодишње летовање. О потреби присуства и рада пионирских инструктора и предводника за време летовања, поред поменутих саговорника, говорили су нам и управник Центра за децу заштиту и председник Општинске конференције ССО. Овај напис је ту само да подсети.

Биба Симеоновић, VIII
„3. октобар“

Сарадња са „Борским новостима“ РЕДОВАН ИЗБОР ИЗ „ЈАСМИНА“

„Борске новости“, лист Социјалистичког савеза радног народа општине Бор, својим програмом за ову годину представиле су и конкретнију сарадњу са нашим листом. То се остварује малим избором прилога из сваког броја „Јасмина“ који су „Борске новости“ почеле да објављују од нашег фебруарског броја.

„Основци кошаркаши“ ПОБЕДНИЦИ — „3. ОКТОБАР“ И „ВУК КАРАЦИЋ“

Крајем марта завршено је такмичење „Основци кошаркаши“. Екипе пионира су се овако пласирале: Школа кошарке, „3. октобар“, „Вук Караџић“, „Бранко Радичевић“, „Пионир“, Кривељ и Злот. Пошто се Школа кошарке такмичила ван конкуренције, победнички пехар припао је пионирима школе „3. октобар“.

Женска кошаркашка екипа школе „Вук Караџић“ — победник без иједног пораза (Снимила: Марија Стојковић, VII/)

Код пионирки прва је екипа школе „Вук Караџић“, а за њом следе: „Бранко Радичевић“, Злот, „Вук Караџић II“ и „3. октобар“.

Међу пионирима је најбољи играч био Војкан Симоновић, а најбољи стрелац Сафет Цигумовић. За најбољу кошаркашицу проглашена је Виолета Борђевић, а најефикаснија је била Славка Илић.

У борском Цудо-клубу НОВЕ ПОЈАСЕВЕ ДОБИЛА 32 УЧЕНИКА

Недавно је у борском Цудо-клубу обављено полагање за нове појасеве.

За жути појас су положили: Радмила Митровић, Звонко Јовановић, Милош Ристић, Зоран Маринковић и Љубисав Трајковић из школе „Вук Караџић“, Саша Ђирић, Владимир Цветковић и Миодрaг Спасић из школе „Бранко Радичевић“ и Александар Тасов из школе „29. новембар“.

За оранж појас су положили: Радисав Филиповић, Валентино Тасов, Бранко Стефановић и Мирослав Станковић из школе „29. новембар“, Драган Георгијевић, Бруно Гуолтијери и Мирослав Митровић из школе „Вук Караџић“, Рикардо Гуолтијери, Владан Мијаиловић, Драган Петровић, Жана Пауновић, Милена Раковић и Саша Ђурић из школе „Бранко Радичевић“.

За зелени појас су положили: Светозар Младеновић, Горан Петронијевић, Горан Здравковић, Драгољуб Нејков, Радиса Лазаревић, Горан Живановић и Горан Марковић из школе „29. новембар“, Ирена Стефановић и Горан Траиловић из школе „Бранко Радичевић“ и Горан Маринковић из школе „Вук Караџић“.

Горан Петронијевић, VII

Шаховска хроника ЕКСПЕРИМЕНТАЛНА ШАХОВСКА ШКОЛА

* Недавно је почела да ради Експериментална школа шаха у нашим школама коју организује Регионални шаховски одбор. Групу старијих ученика из свих школа (VII и VIII разред) води Рајко Лабан, члан Шаховског клуба у Бору, а групе млађих ученика (III-VI разреда) воде наставници Гаврило Јеленковић (у школи „29. новембар“) и Синиша Ивашковић (у школи „Бранко Радичевић“). Из ове школе регрутују се такмичари за сва екипна и појединачна такмичења.

* За масовно учешће у акцији „Шах у школе“ међу десет најбољих школа у ужој Србији награђена је и школа „Бранко Радичевић“ из Бора. На свечаности у „Политици“, где су уручене награде, били су наставник Синиша Ивашковић, руководиоца Шаховске секције, и Ивана Кнежевић (VIII).

* На омладинском шаховском првенству града такмичили су се и основци Никола Чолић (VI) и Зоран Станковић (VIII) из школе „Вук Караџић“.

* У такмичењу за Куп маршала Тита учествовале су и шаховске екипе све четири градске основне школе.

Марија Стојковић, VIII

Баци из Несторовог Потока ПОСЛЕ ЧЕТВРТОГ РАЗРЕДА — У ДВЕ ШКОЛЕ

Реон Несторов Поток припада селу Шарбановцу, али четвороразредна школа у Несторовом Потоку припада матичној школи „Петар Радовановић“ у Злоту. Зато баци ове школе, после четвртог разреда, настављају школовање у две школе: или у својој матичној школи у Злоту, или у школи у Шарбановцу, која припада матичној школи „Станоје Миљковић“ у Брестовцу. У коју ће школу отићи, зависи од удаљености њихове куће од пута и школе,

На једном часу у Несторовом Потоку

јер Несторов Поток, као и остала сеоска насеља у нашем крају, није ушпореног већ разбацаног типа.

ЗИДНИ „ЈАСМИН“

У школи „Станоје Миљковић“ у Шарбановцу већ неколико година Литерарна секција веома марљиво уређује зид-

не литерарне новине под називом „Зидни ЈАСМИН“. Сваки број ових новина илустрован је бачким цртежима.

**РАД И РЕЗУЛТАТИ РАДА ОДРЕ-
БУЈУ МАТЕРИЈАЛНИ И ДРУШ-
ТВЕНИ ПОЛОЖАЈ ЧОВЕКА.**
Устав СФРЈ

КОЛИКО НАС ИМА

У осам основних школа наше општине ове школске године има укупно 5.639 ученика. У овај број су урачуна-ти и ученици припремних разреда (236) који постоје у сеоским школама (на влашком језичком подручју). По школама број ученика од I до VIII раз-да је следећи:

„Бранко Радичевић	1.175
„3. октобар”	938
„29. новембар”	920
„Вук Караџић”	795
Брестовац	575
Злот	474
Кривељ	434
„25. мај”	92

Цитат ЧИЈА ЈЕ ТО СРАМОТА?

Нашла су се, негде на мору, сасвим случајно два основца. Један је био ученик основне школе из Бора, други из једног удаљенијег града.

— Одушевљен сам вашим Борским рудником — рекао је основац из другог града свом колеги из Бора, — Посетили смо колективно ваш Рудник. Тек сада схватам његову величину и тежину у-слова под којима се добија бакар. Тек сада имам представу како је тешко до-ћи до бакра, колико је то тежак про-изводни пут.

Ученик борске основне школе био је нем. Није ништа могао да каже о том европском гиганту Борском руднику — од чијег је бакра живео његов деда, од кога живи и он сам. Једноставно зато јер тај борски основац још није видео рударске и металуршке погоне, иако живи поред рудника, испод топи-оничког димњака.

Деца заврше школу, Многа од њих оду из Бора, а немају представу како изгледа основни поступак добијања ба-кра. Како уопште изгледа тај Рудник, та Топионица, Електролиза...

Дакле, деца Бора не знају како изгле-да Борски рудник. Да би се омогућило борским основцима и осталим ученици-ма борских школа да виде погоне Бор-ског рудника, нису потребна никаква средства.

Потребна је само иницијатива и — добра воља. Ништа више.

(Изводи из белешке Чедомира Нико-лића, објављене у „Колективу“, листу РТБ-а Бор, од 19. марта 1976.)

Уз педесети број „Јасмина“

ЧЕСТИТКЕ ЗА ЈУБИЛЕЈ

27. III 1976.

Драги моји млади пријатељи,
Честитам вам јубилеј и желим вам
још педесет пута по педесет бројева. Та-
кође, желим вам успех Новинарској
школи, за коју сам чуо.

Редовно добијам пуно школских лист-
ова из читаве Југославије и сматрам да
сте и даље у самом врху што се тиче
квалитета. Мишљења сам да сте у потпу-
ности оправдали додељивање награде у
такмичењу „Тражимо најбољи школски
пионирски лист“. Слични успех, надам
се, биће и наредних година.

Срдачно вас поздравља

Недељко Трнавац,
професор Педагошке академије
у Титовом Ужицу

Студентски град, 14. 4. 1976.

Драги пријатељи,

Стварно сам пријатно изненађен 50.
бројем „Јасмина“. Од срца вам чести-
там овај заиста лијеп јубилеј у жељи
да „Јасмин“ буде још бољи, занимљи-
вији, да прослави још безброј успјеха
и јубилеја.

Ја ћу и даље са великим задовољ-
ством сарађивати у вашем листу.

Поздрављам све уреднике, сараднике
и читаоце „Јасмина“ желећи им да њи-
хов „Јасмин“ и даље буде лист млади-
сти и да буде вјечно млад, ма колико
бројева излажења славили.

Уз најсрдачније поздраве, ваш

Никола Вујчић,
студент у Београду

Свима који су до сада радили у при-
премању листа, честитамо излажење,
педесетог броја и желимо да „Јасмин“
и даље шуми, мирише и шапуће о сва-
кој генерацији која га припрема.

**Милан Момчиловић, Муса Саити
и Слободанка Стојановић,**
чланови Литерарне секције шко-
ле „25. мај“ у Бору

Драги другови!

Најлепше вам захваљујемо на пажњи
коју сте нам указали додјелом захвални-
це поводом изласка педесетог броја
„Јасмина“.

Примите срдачне честитке са жељом
да и убудуће ваш лист буде међу први-
ма, што и заслужује квалитетом и ес-
тетским изгледом.

Мирјана Стојић, наставник
и ученици новинари Бачког
листа „Зора“, Славонски Брод

ТЕЛЕГРАМ ИЗ НИКШИЋА

Честитамо јубилеј листа. Захваљујемо
на другарској пажњи и сарадњи.

**Редакција листа „Познанства“,
Никшић**

Сећања бивших уредника

ПОЗНАВАЛИ СУ МЕ КЊИЖАРИ И СЛУЖБЕНИЦИ У ПОШТИ

У Редакцији „Јасмина“ сам почела да
радим на почетку осмог разреда. Ни-
сам имала тежак задатак: само да купим
коверте, адресирам их и пошљем
„Јасмин“. Познавали су ме књижари
(увек сам куповала по сто коверата) и
службеници у Пошти. Први пут сам у
Пошти лепила марке на све коверте ко-
је сам купила. Вероватно је оном човеку
било забавно да ме гледа како се мрш-
тим.

После изласка листа све сам свршава-
ла за неколико сати. Понекад ми је по-
магала и нека другарица. Било је заним-
љиво јр смо у паузи причали и шалили
се.

Као круна свега што смо радили, при-
пала нам је награда за најбољи школ-
ски лист. То је најлепше признање ко-
је смо могли да добијемо.

Сада, када одем у Редакцију и видим
сто са гомилом различитих листова,
наставника за писањем машином, и када
се поново договарамо шта би било нај-
боље да се штампа у „Јасмину, сетим се
свега што је било и осећам се лепо из-
међу зидова окићених цртежима, исеч-
цима из новина, признањима...

Светлана Здравковић, II
Гимназија „Бора Станковић“ у Бору

ВЕЛИКИ МАЛИ СВЕТ

Почело се као од шале. Наставило се. Траје. Трајаће. Дуго. Док се наше жеље буду настављале у жељама младих. „Јасмин“ и ми, „Јасмин“ и ви — младост, бескрајне жеље, мале и велике радости. Први заљубљени поглед, први уздах и прва суза.

Први стихови о Јасмину, о дуги, о зими о њему — у „Јасмину“. Велике и мале тајне, гласна шапутања, први успеси — све у њему. И он у нама. А ми постојимо у њему, за њега и неке зелене очи, састанак на углу и неко чекање.

— Ниси друг. Дај да ја први прочитам!

— Ја ћу сам решити укрштеницу!

— Ово Маја пише о Дарковим очима.

— Не, не, то су Драганове очи.

— Шта то вас двојица читате? Зар се на часу читају новине?!

Како то да се увек морају сазнати лепе, мале тајне које се наивно, невешто скривају?! А „Јасмин“ је нешто више од тајне. Он је један велики мали свет.

Љубица Трујић, IV

Гимназија „Боре Станковић“ у Бору

ХВАЛА НА ПОЗИВУ

Мени је веома жао што нисам могао да присуствујем (нако сам био позван) свечаности поводом изласка педесетог броја „Јасмина“, јер се налазим на одслужењу војног рока. Међутим, дирнула ме је ваша пажња. То за војника представља нешто огромно, истинску радост.

Желео бих, уколико је могуће, да „Јасмин“ добијем и овде. Да видим како млади новинари, песници, цртачи, шаливције... напредују, како лист сада изгледа. Ситуран сам да је сада то много бољи лист него онај наш у почетку, прављен на гештетнеру, штампан на грубом папиру и од не баш вештих руку нас који смо тада радили.

Моји тадашњи другови уредници и ја имамо разлога да будемо поносни што је лист једне сеоске основне школе успео да постане општински, па чак и више од тога!

Пријатељски поздрав и пуно жеља да „Јасмин“ стекне што већи број пријатеља и што више разумевања код оних који вас финансирају!

Питомац

Драган Бајиновић, Билећа

„ЈАСМИН“ НЕКАД И САД

Услови за излагање „Јасмина“ у Брестовцу били су врло тешки. Радило се на гештетнеру. Текстови су машином прекуцавани на матрице, а посебну тешкоћу представљали су бачки цртежи јер њих је требало директно цртати на матрици. Но, и поред тога, лист је редовно излазио јер су сарадници успешно савлађавали све препреке.

Када је требало да се почне са штампањем листа у борској Штампарии, радо сам се одазвао позиву да дам ликовно решење главе листа. Редакција је прихватила мој предлог и слова у називу листа до данас нису мењана.

Штампање листа у штампарии је много повољније јер се сад дечји цртежи могу пренети у оригиналу, а још боље би било кад би они могли да се штампају и у боји.

Посебно се радуем што сам сарадник овог бачког листа.

Миодраг Петровић

наставник ликовног васпитања
у школи „Вук Караџић“

Гол. III

Мај 1971.

Стр. 9

Насловна страна последњег броја штампаног на гештетнеру (мај 1971, број 9) коју је урадила Верица Бугариновић

ПРИЗНАЊЕ И ПОДСТРЕК

Рад у редакцији „Јасмина“ остаће ми увек у пријатном сећању. Видети своје име сваког месеца у неком куту „Јасмина“, где су се некад налазила имена ученика који су вам били узори у раду и понашању, био је увек нов и непоновљив доживљај.

Када је Душанка Ђуђић завршила осми разред, због моје активности у Литерарној секцији, другови су ме изабрали за новог члана Редакције. Први сусрет са Редакцијом и одговорним уредником и данас памтим. Збуњен и помало уплашен, закуцао сам на врата Редакције. За зеленим столом, пуним папира, седео је одговорни уредник. У просторији је било још неколико ученика. Неки су разговарали са уредником, док су остали читали шаљиви хороскоп који је требало да изађе у следећем броју „Јасмина“.

Ја сам имао част у срећу да будем у оној Редакцији чији је „Јасмин“ победио

у такмичењу „Тражимо најбољи школски пионирски лист“, па сам, заједно са осталима, био на путу кроз Грчку. Другарство је постало чвршће, а остаци старе Грчке пружили су нам нова сазнања о култури која је цветала давно пре наше.

Моја улога као члана Редакције била је да прикупљам ђачке радове из своје школе. Најбоље радове ученика које смо одабирали на састанцима Литерарне секције и првеже које сам добијао од наставника ликовног васпитања, односио сам у Редакцију. Чешће смо те радове слали поштом.

Сваки објављени рад наше школе (Брестовац) био је радост за све. За аутора то је било признање, а за остале нови подстрек да раде и стварају.

Синиша Србуловић, I

Гимназија „Бора Станковић у Бору

Изабран наслов за „Јасминову“ књигу

НАЈЛЕПШИ ЦВЕТОВИ „ЈАСМИНА“

Од 14 предлога које су нам послали наши читаоци за наслов зборника најбољих књижевних и ликовних прилога из педесет изишаних бројева „Јасмина“, Редакција се одлучила за наслов **НАЈЛЕПШИ ЦВЕТОВИ „ЈАСМИНА“**. Овај наслов су нам послали Милан Момчиловић, Муса Саити и Слободанка Стојановић, ученици Специјалне основне школе „25. мај“ у Бору.

Поред њих, лепе предлоге послали су нам и Снежана Пушица, Саша Пушица и Мирјана Јовановић („3. октобар“), Мила Шћопуловић (Злот) и Мирослав М. Урошевић, ученик првог разреда из Велике Копашнице, пошта Велика Грабовница (код Лесковца), који је за нашу књигу сазнао из „ПОЛИТИКЕ за децу“. Свима њима Редакција најсрданије захваљује.

УКРАЛИ НАМ ЗАХВАЛНИЦУ

У просторији Редакције „Јасмина“ више се не налази захвалница коју нам је доделио Радио-Бор за сарадњу у реализацији емисије „На великом школском одмору“. Ова захвалница је нестала из ходника школе „29. новембар“ са изложбе која је била организована поводом Дана школе.

УЗ ОВАЈ БРОЈ

Када год смо вам се обраћали, драги читаоци и сарадници, увек смо имали нешто важно да вам кажемо. Сада тим важних ствари има више.

Оз овог броја издана је и редакција „Јасмина“ наше општине.

Седиште Редакције је, такође, пренесено. Редакција је сада смештена у Четвртој основној школи у Бору, а ви можете доставити своје прилоге можете доставити на више начина:

1. Најбоље је да их дате наставнику или руководи Школског редакцијом „Јасмина“ у вашој школи.

2. Можете их лично донети у редакцију сваког четвртог изишају 12 и 14 маја.

3. Можете их најлаже послати поштом на адресу: Четврта основна школа „Јасмина“ 19210 Бор.

На крају, захваљујући бисмо вам да нам пишете како вам се свиђа нови „Јасмин“. Кажите нам шта вам се сви у њему не свиђа, шта бисте још волели да у њему промените и како би он, по вашем мишљењу, требало да изгледа. Јер, ми жељимо да се брзо свима свима „Јасмин“ мења.

До читања!

Редакција

ПОЧЕЛО ТАКМИЧЕЊЕ ШКОЛА

Почетком априла почело је општинско такмичење ученичких сесерија наше организације Школа за културу Дома културе у Бору. Такмичење је отворено изложбом ликовних радова у свим основним школама, а разни део такмичења ликовне секција одржан је 11.

априла у просторијама школе „Бранко Радичевић“. О резултатима овог такмичења, као и другим такмичењима која ће се одржавати крајем априла и почетком маја обавештење ће опширније у следећем броју нашег листа.

На слици: Део изложбе цртежа у Четвртој основној школи у Бору.

Драгана Ђићковић (VI)

Прва страна првог броја нашег листа који је штампан у борској Штампарији и од када излази редовно сваког месеца (април 1972, број 10)

У специјалној основној школи „25. мај“

КАО ШАКА ПРОСУТИХ КАИКЕРА

У специјалној основној школи „25. мај“ у Бору, која је основана 1968. године, организована је настава од првог до осмог разреда. Са укупно 92 ученика, колико их има ове школске године, ради 14 наставника.

До сада је школу завршило пет генерација ученика и они су после осмог разреда отишли у Зајечар да продуже школовање у Техничком школском центру, односно да се упуте на професионалну рехабилитацију.

У школској радионици Специјалне школе „25. мај“

Ученици ове школе укључени су у рад драмско-рецитаторске и литерарне секције, секције веза и шивења, хорске, фолклорне, спортске, техничке, кулинарске и секције младих природњака.

Уређење ове школе и њених учионица није исто као и у другим школама. Специјалне клупе за по једног ученика, трапезастог облика, поребане су у свакој учионици у два полукруга. Тако је сваки ученик у најближем контакту са наставником, јер се настава у нашој школи изводи индивидуално. Зато у сваком одељењу има само по осам до дванаест ученика.

Кад дођу у школу, сви ученици своју одећу и обућу одлажу у ходницима (свако има свој посебан орман), тако да се по школи крећу у патицама. Због тога је и хигијена у школи на завидној висини. Изгљачан паркет у учионицама, теписи по ходницима, завесе на прозори-

ма, пуно цвећа, дечијих радова и цртежа — све то чини веома пријатан амбијент.

Упитали смо директора школе, другарицу Анку Чемерикић, шта је у школи радује, шта је љути и чини нерасположеном и шта би она у школи желела допунити или променити.

— Највише се у школи радујем успеху оних ученика од којих су раније сви били дигли руке! — рекла је она. — Љути ме неразумевање околине која се често нехумано односи према деци. Нашој школи недостаје велико, лепо двориште и спортски терени који би служили ученицима за одмор и рекреацију.

Таква је, ето наша школа. Пуна још и смеха и радости 92 дечака и девојчица што се „котрљају“ низ степениште као шака просутих кликера“.

Продужени боравак

У ШКОЛИ КАО КОД КУЋЕ

У школи „25. мај“ организован је и продужени боравак за тридесет ученика од првог до осмог разреда. Један наставник ради са ученицима млађих, а један са ученицима старијих разреда.

Рад у продуженом боравку почиње у десет часова и петнаест минута за све ученике који су до тад завршили редовне часове. Касније долазе и остали ученици, тако да су до краја петог или шестог часа сви на окуп. До 12 часова имамо часове слободне игре, одмора и рекреације. Припреме око ручка и ручак завршавају се око 13 часова. Млађи ученици тада одлазе на спавање, а старији се активно одмарају, излазе у шетњу, играју се у сали за физичко васпитање, читају књиге у библиотеци или се баве ручним радом.

Од 14 до 16 часова организују се часови учења. Наставници су ту да помогну ученицима у учењу и изради домаћих задатака. После тога ученици одлазе кући, одморни и спремни за сутрашњи рад.

У продуженом боравку у нашој школи влада атмосфера правог родитељског дома и зато сви ученици овде радо долазе.

Фолклорна секција РАЗИГРАНО И РАСПЕВАНО

Фолклорна секција је формирана марта месеца 1976. године и сада има 14 чла нова. Њен највећи успех је прво место на Трећим сусретима специјалних школа Тимочке крајине који су прошле године одржани у Зајечару.

Чланови фолклорне секције

Ове године секција припрема сплет народних игара из Србије са којим ће наступити на приредби поводом Дана школе и на овогодишњим Сусретима специјалних школа Тимочке крајине.

— Ученици воле да раде у овој секцији и редовно долазе на пробе — рекла нам је наставница **Зорица Станојловић**, која руководи радом Фолклорне секције.

Сусрети НОВА ПОЗНАНСТВА И АЕПО ТАКМИЧЕЊЕ

Крајем школске године одржавају се Сусрети ученика средњих школа Тимочке крајине. Поносни смо што је наша школа била иницијатор и први организатор ове лепе смотре нашег рада у току једне школске године.

Учесници сусрета специјалних школа прошле године у Зајечару

До сада су одржани сусрети у Бору, Неготину и Зајечару. Такмичења се одржавају у спортским дисциплинама и културно-забавном програму.

Ученици наше школе су на досадашњим сусретима имали доста успеха. Прошле године освојили смо прву награду: комплетну библиотеку од првог до осмог разреда.

Ми се увек радујемо овим сусретима јер на њима упознајемо много нових другова и другарица из разних места, склапамо нова пријатељства, радујемо се, срећни смо... Највише узбуђења буде на спортским такмичењима, а највећу трему имамо на такмичењу у културно-забавном програму.

Ове године сусрети ће се одржати у Књажевцу и ми смо већ спремни за тај догађај.

Скица за портрет

Веселка Димитријевска

Ако није заузета учењем, ако није на проби хора или фолклора, ако није на часу секције веза, кулинарства или ликовног васпитања, онда је окружена другарицама и весело се смеје некој обичној, детињој причи, јер и она је још увек дете.

Зове се **Веселка Димитријевска** и ученица је шестог разреда школе „25. мај“. Каже да највише воли математику, српскохрватски и ликовно, да има пуно другарица и другова, да воли да везе и да чита књиге, да никад не може заборавити Андерсенове бајке, али да чита и озбиљне књиге...

Питамо је како постиже све да уради, колико учи у току дана и шта би желела да постане. Опет јој се очи смееше док нам одговара:

— Учим два до три сата дневно. Стигнем некако све да урадим јер волим све секције чији сам члан. У свим разредима сам била одлична. Немам све петице, али водим све предмете. Желела бих да postanем фризерка кад одрастем. То је тежак посао, али ја га волим и за мене је лепши од осталих...

Прилоге из школе „25. мај“ припремили: **Милан Момчиловић**, **Муса Саити** и **Слободанка Стојановић**, чланови Литерарне секције.

Прва љубав

КРАЈ ПРЕ ПОЧЕТКА

Сунце се већ одавно сакрило иза столетног храста, а ја седим на клупи и чекам. Чекам тренутак када ћу да чујем корак којим се приближава. Тако занесена својим мислима, зачух — не кораке, него меки глас дечака који ми се приближио. Када сам га угледала, очи ми засветлише, а срце поче снажно да удара. Сва блистајући од радости рекох му несвесно:

— Седи...

Сео је и загрлио ме. Сва изван себе, макла сам му руку, а он је зачуђено питао:

— Шта ово треба да значи? Ја сам дошао због тебе, а не због овог дивног ваздуха...

Мало дуже сам га гледала, а онда сам устала са клупе и пошла. Док сам ишла према кући, сузе су ми навреле на очи. Одједном ми је све постало суморно и јасно. Схватила сам да сам изгубила биће које, у ствари, и није било моје, али...

Знам, једнога дана ћу срести још лепшиг младића, са још лепшим очима, са још дивнијом косом и много лепшим понашањем, па ипак...

И тако се завршила моја прва љубав. У ствари, требало је да буде љубав, али ја сам је прекинула пре него што је и почела...

Оливера Јонових, VIII

БИО МИ ЈЕ ПОТРЕБАН НЕКО

Звао се Борко. Упознали смо се у селу. Било је лепо. Држали смо се за руке, трчали, причали о бесмисленим стварима... Јели смо слаткише и уживали у свим лепотама света. Али ипак, били смо деца. Када би нас неко видео, онако радосне и насмејане, пре би рекао да смо добри другови, него да између нас постоји и нешто јаче од другарства.

А онда је дошао крај лета. Ми смо се растали. Отишао је у свој град, а ја у свој. Скоро сам га и заборавила јер га више нисам срела. Кад помислим како је све то лудо и без циља, насмејем се.

И сада се често питам зашто сам се уопште и заљубила. Лутам за одговором, али га увек брзо нађем. Заљубила сам се јер ми је

био потребан неко с ким бих била у друштву с ким бих била срећна.

Весна Милијић, VIII

СРЦЕ ХОЋЕ НАПОЉЕ

И ја сам говорила како је глупо заљубити се. Говорила сам и како си ти обичан као и Зоран, и Драган, и сви други. Али сад тек видим шта је то што је моје другарице мучило. Ти јеси као и други, али они немају косу боје мрака и те тамне очи, нико од њих није тако неодрживо привлачан као ти...

О, кад се сетим како си пролазио поред мене и не видећи ме! Свима си се смешио а мене мрзовољно гледао... А зашто? Зато што ја нисам била бучна, што сам желела да те упознам, али не да ја теби приђем, већ ти мени...

Почела сам већ и да се „хладим“, а онда као гром из ведре неба, ти и твоја фраза:

— Како си се само пролепшала!

И онда, стара бољка: образи као ватра а срце хоће напоље, па то ти је! Стварно сам била срећна и могу ти рећи:

— Памтићу твоју црну косу, јер ти си моја прва љубав...

Биљана Васиљевић, VIII

ОТИШЛА ЈЕ ДРУГОМЕ

Она ме је од првог дана привлачила. Дошата се у комшилук и њен први излазак напоље склопио је пријатељство између нас двоје.

Дечак по дечак се заљубљивао у њу тако да је моја прва љубав престала да лежи у срцу. Биљана је отишла другоме.

Славиша Панић, VII

ПОСЛЕ ЈЕ БИЛО ДРУКЧИЈЕ

Било је то на Хвару са једном девојчицом. Прва љубав била је стидљива, али после не колико дана љубав се опоравила и онда је било све другачије.

Предраг Ивковић, VII

ПТИЦА

Ива Рајковић, (VI, „3. октобар”)

НАГРАДЕ

Песник младости

(Првонаграђени рад поводом Дана школе „Бранко Радичевић”)

Јутарње сунце грли пролећем обучену гору. Буди се живот — симфонија боја и звукова: песма птица, жубор потока, шалат липовог гаја ...

А у том, тако устрепталом животу, на маленом пропланку фрушкогорског Стражилова, почива живот. Почива немирна младост Бранка Радичевића. Почива песник младости. Почива туберкулозом прекинута младост момка широка чела, топла и смела погледа, снажних плећа, робусних покрета и нежне душе.

Волео је зору кад пуца, сунце кад помамно сажиге, карловачка белила и девојке на њима. Сумануто је скакао у хладне валове широког Дунава, рвао се са њима до потпуне исцрпљености. Дразили су га сремски бећарци, у колу је био бржи од брзих, у песми грлатији од осталих, шала и досетка су рану лечиле. Стизао је свуда: на чувену карло-

вачку борбу, у пивнице, на незаборавна бачка весела, на удаљени студенац, на усамљени планински пут, на омиљено Стражилово ...

Снежана и бујна животна осећања, младалачку раздраганост и полет преточио је у песму. У песму једру као сремачке девојке, бујну као Фрушка гора, благу као другарска утеха, плаховиту као младићка снага. Певао је о бачком добу, о његовим радостима и тугама, о девојкама хитрих ногу, о руменом вину, о јунацима српским, ухватио се у коло братства и јединства ...

Певао је о Карловцима и Стражилову. Чезнуо за њима из тубине. Певао је о животу и љубави. Певао је о својој раној смрти.

Данас живе његови стихови. Живе међу нама и у нама. Свежином која је као младост. Као наша младост ...

Гордана Бурђевић, VII

ЗАЈЕЧАР

Јутарња румен грли околна брда. Буди се уснули свет уз цвркунт умиланог славуја. Будим се и ја, чила и раздрагана.

Игра ме прихвата у своје царство и не мислим ништа. Зујање пчела и мирис ружа ме опија. Тешко је схватити да ће се тмурне мисли лако усадити у ово расположење. Али, корак по корак, и ево ме до мермерног белог споменика подигнутог одважним ратницима Црвене армије у Зајечару.

Ови људи су уздицали своје племените кости у темеље наше земље. Дошли су да нам помогну. Ценили су слободу изнад свега и нису помишљали да ће вечно остати ту, на домаку Краљевице.

Прилазим споменику и благо милујем камен као да милујем рањеника који је далеко од мајке и сестре. Почивај у миру, младићу, јер твоја дела ће вечно трајати, као и младост, љубав, слобода!

Гробницу сам оросила сузама и окитила првеним ружама, оним истим чији се опојни мирис ширио по дворишту моје бабе. Њихове латице зашумориле су тужну причу о једном добру.

Биљана Живановић, VI
„Бранко Радичевић“

Нове књиге

НЕДЕЉКО БОГДАНОВИЋ: „ДЕЦА У РАТУ“

Прошле године (1975) из штампе је, у издању Издавачке установе „Градина“ у Нишу, изашла књига „Деца у рату“ Недељка Богдановића. Ово је прва књига Недељка Богдановића и прва књига која говори о томе како су тадашња деца, данас одрасли људи четрдесетих година, доживели рат. О томе су говорили људи разних занимања: службеници, занатлије, правници, учитељи, радници, домаћице, земљорадници, учитељи, професори.

Издвојила бих оно што је о рату рекла Софија Николић, дипломирани правник из Ниша (рођена 1936):

„Јасно видим дан кад ми је отац убијен. Онда сам живела код тетке... Једно јутро она дође с пијаци и ја видим да је нешто озбиљно... Дошао је време да идем у школу, а тетка узме мој сивограо капутић па га баци у каду с водом и каже ми: Данас никуд не можеш да

изађеш, треба да ти оперем капутић. А капутић је био опран. У ствари, тетка је на тај начин мене спречила да изађем и да пређем преко пијаци јер је на пијаци био бачен очев леш, тамо су га недићевци ћушкали и плували. Цео дан је било мучно у нашој кући, а ја нисам знала зашто.

А док је био жив, ја о њему само лепо памтим.

Лепо је писао, имао је красан рукопис и украшавао слова. Помало је и песме писао. Много касније у књажевачкој библиотеци нашла сам једну књигу и на задњем листу препознала његов рукопис и два-три стиха његова. Украла сам је и то ми је јако драга успомена од оца.

Мој отац је био јак. Једном руком држао је бицикл и возио, а на длану друге руке држао мене. Ја сам била малена и лака па ми је говорио: Ех, што ми ти ниси мушко! Сећајући се тих речи, ја сам се касније много дружила с мушкарцима: воледа сам мушке игре, играла фудбал, упоредо с правима завршила сам ваздухопловну школу, скакала из авиона...“

Сузана Спасић, VII

Вера Јокановић (V, Злот): ЦВЕТ

Наше ђеро

И ствари умеју да говоре КАКО ЈЕ ПОСТАО МОЈ КЛАВИР

Замолних клавир да ми исприча причу о свом животу.

— Ја сам настао од дрвета које је расло у шуми — поче он. — Био сам лепо, разгранато дрво. Волео сам рабање сунца, његово црвенило и његов залазак. Птичји цвркулт ме је увек будио, а жубор потока ме освежавао. Када би се врћали из школе, ђаци би својим дечјим гласићима замењивали цвркулт птица. Кишне капи би ме умивале у време великих киша...

— После су дошли људи и одвезли ме у фабрику. Од мене су после многих прерада направили клавир. Од метала су направили педале за подешавање звука...

— Најтеже ми је било кад сам дуго чекао купца у продавници. Нисам ни могао да замислим како ће он изгледати. Желео сам само да доживим тре нутак кад ћу користити неком ђаку за свирање лепих дечјих мелодија. Хтео сам да својим тоновима постанем птица и да тако увесељавам децу. И дочекао сам то. Ја сада увесељавам две сим патичне девојчице. И волим их. А знам да и оне воле мене.

Тако је завршио своју причу мој клавир, а ја сам још лепше засвирала по њему.

Зорица Михајловић, III
„Бранко Радичевић“

Драге ствари МОЈА ЛОПТА

Једнога јутра играла сам се својом лоптом. Она ми одједном паде у реку. Почела сам да плачем, а она ми је рекла:

— Немој плакати, ја ћу се ипак вратити.

Другарице су је дохватиле и дале ми је. Лопта ми је онда испричала:

— У води ми је било врло досадно. Видела сам много рибица, па ме је њих било страх, а било ми је и хладно. Жао ми је било што сам сама и никад се више нећу одвајати од тебе.

Шефија Халили, III
Злот

Моје жеље

ПУСТОЛОВИНЕ ЈЕДНОГ ЗМАЈА

Пало ми је на памет да напишем писмо деци из Вијетнама где се до скоро водио рат. А онда сам направио и једног змаја и пустио га кроз прозор. Змај је летео, летео по свету и стигао у Вијетнам.

Сва деца су се зачудила кад су видели змаја, јер она су одавно била заборавила на игре. Свако је хтео да змај слети баш код њега.

На крају, змаја је ухватио један мали дечак. Прочитао је моје писмо и био врло срећан. У писму сам пожелео свој деци Вијетнама да изграде себи нову домовину и да сви живе под сунцем слободе. Да и они могу да се играју у миру.

Пустите сви змајеве! Они ће одлетети код наших другова.

Ненад БОГОСАВЉЕВИЋ, III
„29. новембар“

МАМА МЕ НАЈЛЕПШЕ ЉУБИ

Ја волим своју маму. Она је за мене најлепша и најбоља. Моја мама ме најлепше љуби и грли.

Кад се разболим, она бди поред мене и дању и ноћу. Она је увек близу мене.

Кад јој нешто затреба, ја сам јој увек при руци. Кад завршим домаћи и кад све научим, увек помогнем мами.

Она ме сваког дана сачека кад дођем из школе.

Али МЛУТИНОВИЋ, III
„Вук Караџић“

Милан Крстић (VIII, „25. мај“): КУРИР

Моја сјраница

Марина Тодор, VI/2
„Вук Караџић“

ДВАНАЕСТ ЉУБАВИ

У очима ми дванаест година блиста,
у срцу ми дванаест љубави цвета.

Љубав прва, друга и трећа
мајчин су осмех, додир и тепање —
каква срећа!

Љубав четврта, пета и шеста су
према сунцу, небу, звездама
и осталим радостима.

Љубав седма у школској је клупи
зачета.
То је прва прочитана књига
и за малим бомбашем прва детиња
брига.

Љубав осма је према слободи и за
Тита.
Остала је у срцу, да се рађа свакога
лета,
са новим класјем жита.

Љубав девета, десета и једанаеста
за ову су земљу, народ, заставу
и за све лепо што стаса и цвета.

Љубав дванаеста у себи је сакупила сва
лета,
па волим и мајку, и оца, и Тита, и
класје жита,
и ливаду што цвета, и невине очи
детета...

Толико љубави у малом срцу
што куца тек дванаест лета!
Осећам како израстам у нешто више
од детета

Састанци чланова Редакције, сарадника,
читалаца и пријатеља „Јасмина“ одржа-
вају се сваког четвртка у 12 часова у про-
сторијама листа (школа „29. новембар“,
II спрат, соба 21).

ЦВЕБЕ РАЗРЕДНОЈ ЗА ОСМИ МАРТ

Знам да у моме врту
више неће цветати тако дивно цвеће!
Не бих желела да ми у свако пролеће
нова ластва под кров долеће.
Научила сам о љубави и животу
за две године
као да је прошло столеће!

ЗЕМЉОТРЕС

Док је дете неко
на мајчиним грудима снивало меко,
док је радник цедио свој зној
да проради некакав гвоздени stroj,
док младић је неки, тајно,
љубав своју, да само девојка чује,
казивао осећајно —
пробуди се сила нека,
у утроби земље рикну јака,
задрхташе зидине,
отворише се планине...

Тамо где је секунду раније
цвет живота цветао,
сада је све покрио врући сиви пепео...

ДРВО

Крај бакине куће расте једно дрво
и увек кад устанем,
ја његове гране помиришем прво.

НЕЖНО

Отворила сам врата да мало маче
уђе у топло пре него што назебе
и у знак захвалности нежно ме огребе.

МОРЕ

У грудима ми срце поче лудо да лупа
јер данас ћу први пут у мору да се
купам.

ПЕСМА ДО ПЕСМЕ

ОДА РЕПУБЛИЦИ

Не чују се више рафали,
тишина слободе влада.
Много је крви проливено
да би никла Република
млада.

Сад мирно растеш,
Републико,
јер си у рату много дала.
Сад цветаш у слободи,
без митраљеских рафала.

Јунаци су многи пали
да моја Република сад
цвета.

Откад је тућин не гази,
прошло је тридесет лета.
Биљана МИЛЕТИЋ, VII
„Вук Караџић“

ДОМОВИНА

Јаслице за бату,
посао за тату,
за малог Желја
чаши тоглог млека.

И на њиви жито,
и на храсту жир,
и цвркул птичица,
и у хладу мир.

То је она наша
највећа милина,
то је наша драга,
мила домовина!

Линета Сокоћанин, VI
„Бранко Радичевић“

НАША ДУЖНОСТ

Ми живимо у слободној
земљи
у којој мир влада,
али за ову слободу
морало је да се гине.
пада.

Буде нас весели цвркул
птица
и светли сунчеви зраци.
Наша је дужност данас
да будемо вредни ђаци.

Драгана Савић V
„29. новембар“

ТИТО

Друг Тито чува земљу
у којој влада мир.
Друга Тита воли
сваки пионир.

Слађана Вељковић, III
„Бранко Радичевић“

МОЈА ДОМОВИНА

Тамо где сам рођена,
где сам прве кораке учила,
где сам највише вољена —
то је моја домовина мила.

Светлана ПОПОВИЋ,
„29. новембар“

Јасмина Марковић, (VII,
Шарбановац):
ДЕВОЈЧИЦА ЗАЛИВА
ЦВЕЋЕ

МАМА

Има на свету пуно ружа
с пуно прелених боја,
али само једна све ми
пружа.

То је мати моја.

Док облаком летим,
прође ми и ноћ ова,
а крај мене мати
будна и без снова.

Оливера Божовић, V
„Вук Караџић“

МАЈ

Дошао је мај
и у мој крај.
Ево, већ нас греје,
на децу се смеје,
а она се по дрвећу веру
и прве трешње беру.

Весна Врљановић, V
„29. новембар“

ЖЕЉА

Желела бих да сам
сунце —
над тобом би хсијала,
или да сам лопта —
с тобом бих се играла.

Желела бих да сам
оловка —
многе би писао,
или да сам цвет —
ти би ме помијисао.

Ева Фешиш, VII
„3. октобар“

ОБЛАЦИ

Облаци, облаци,
куда одосте у висине?
Да ли то претражујете
брда и планине?
Пред сунцем ћете се
скрити
и више вас неће бити.

Зорица Алексић, IV
Дијана Степановић, IV
„3. октобар“

ПРОШЛА ЉУБАВ

Срце моје, зашто патиш?
Сузама прошлу љубав
не можеш да вратиш.

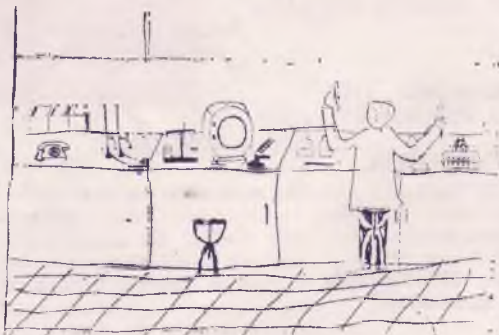
У мени само нада живи.
За наш растајак
други су криви.

Нек' душа тужна ми није,
из мог ока, уместо суза,
срећа нек' лије.

Јагода Спасић, VIII
„3. октобар“

НА РАСКРШЋУ

Данијела Стефановић (IV, „3. октобар“): МОЈ ТАТА ЈЕ ЛАБОРАТОРИЈСКИ ТЕХНИЧАР. ОН СТАЛНО РАДИ НЕШТО СА ЕПРУВЕТАМА

Обишла сам зубну ординацију

КОД ЗУБАРА НЕ ТРЕБА ПЛАКАТИ

Била сам у дечијој зубној амбуланти. Нисам ишла да вадим зуб, него само да је разгледам.

Зубна амбуланта има две просторије. У једној болесници чекају. То је чекаоница. У другој просторији болесници ваде зубе. То је зубна ординација.

Зубна ординација изгледа овако. У ординацији има једна столица са наслоњачом која може да се подигне ако је ниска и да се спусти ако је висока. Поред столице има нешто у шта се пљуне крв. Испред столице је апарат којим се прегледа зуб.

У другом делу ординације је орман у којем се налазе разни апарати за вађење зуба. Специјалним клештима се ваде зуби, а пинцетом се ваде комадићи зуба који нису могли да се изваде клештима.

Зубима који боле а не треба да се ваде, међу се пломбе. Пломбе се носе дуго времена, а за то време деца морају да пазе да им пломбе не испадну из зуба.

Деца која плачу у ординацији чују се и у чекаоници где увек има болесника који чекају, па се онда они смеју тој

деци. Зато никад не треба плакати код зубара.

Наташа ПЕЈЧИЋ, III
„29. новембар“

Мини-анкета

СНЕЖАНА ВОЛИ ЉУДЕ

Питале смо четири ученика осмог разреда школе „Петар Радовановић“ у Злату шта би желели да буду кад порасту.

— Волела бих да научим фризерски занат — рекла нам је **Петрија Мијујкић** — јер ми се то свиђа од малена. Волим лепе фризури и лепо очешљане људе, па сам тако заволела и тај занат.

Дивна Букић каже да ће постати пољопривредни техничар и додаје:

— Желим да што пре завршим школовање јер ме много интересује шта ће се тамо радити.

— Желим да будем електричар — каже **Предраг Драгијевић** — зато што волим да проучавам електричну струју и електричне уређаје.

Снежана Бујкановић каже:

— Волим људе, па бих зато желела да postanем лекар. Тако ћу моћи да им помогнем кад су болесни.

Разговарале:

Снежана Негранивић и
Мирјана Радосављевић

Бранимир Кнежевић (IV, „3. октобар“):
МОЈ ОТАЦ ЈЕ ПЕКАР. ОН РАДИ У
ПЕКАРИ ЕКСПРЕС-РЕСТОРАНА

МАЛИ СПИКЕРИ СЛАВИЦА И ЖЕЛИМИР

Славица Гађић и Желимир Анђонић у студију Радио-Бора за време снимања емисије „На великом школском одмору“

Бачка емисија Радио-Бора „На великом школском одмору“ емитује се сваке друге недеље од десет часова и тридесет минута до једанаест часова. У овој емисији наступају многи учесници: глумци, рецитатори, певачи, инструменталисти и други. Једини стални учесници су — спикери **Славица Гађић** и **Желимир Анђонић**. Замолити смо их да нам напишу нешто о свом спикерском искуству.

БИНУ СПИКЕР

Са задовољством сам прихватила позив да водим емисију „На великом школском одмору“. Још од петог разреда редовно одлазим на снимања.

Пре уласка у студио добијам текст који прочитам једном или два пута, а онда почиње снимање. У студију се налази звучник тако да и ја могу да чујем прилоге које реализатор снима.

Овај посао са вољом радим тако да ми не причињава тешкоће. Ипак, мислим да је најтеже сконцентрисати се како би се правилно изговорила свака реч.

Веома је занимљиво бити спикер. Седиш у студију и читаш, а микрофон снима твој глас. После дан-два зачује се на радију твој глас и ти си срећан што то тог тренутка чују сви који слушају радио. Зато ме сваки мој долазак у студио учвршћује у одлуци: „Кад порастем, посветићу се овом позиву!“

Славица Гађић, VII
„3. октобар“

У СТУДИЈУ

Студио има два дела између којих је стакло. Тамо где су магнетофони и други апарати за снимање, седе сниматељ и редитељ. У другој просторији се налазе читачи текста. Текст се унапред припреми и спикерима остаје само да га прочитају.

Када почне снимање, највише треба да се пази на акцентовање речи. Ако се направи већа грешка у акценту, онда се брише оно што је погрешно и снима се поново.

Желимир Анђонић, V
„29. новембар“

Весна Марковић (IV, „Вук Караџић“):
МОЈА ТЕТКА ЈЕ МЕДИЦИНСКА СЕСТРА. ЈА ВОЛИМ СВОЈУ ТЕТКУ, АЛИ ЈОШ НЕ ЗНАМ ДА ЛИ ЋУ БИТИ МЕДИЦИНСКА СЕСТРА

Занати који нестају

ВОДЕНИЧАР

Многих занимања, која су некад постојала, нема више. Тако су, са повећањем броја електричних млинова, почеле да нестају воденице, а с њима и воденичари. Једна од најстаријих воденица у нашем крају је и воденица у се-

Александар Лупуловић на свом радном месту, поред сандука у који се скупља брашно које излази испод воденичког камена

лу Брестовцу. Отишли смо у њу и разговарали са њеним воденичаром Александром Лупуловићем који овде ради од пре три године.

Ово је најстарија воденица у нашем крају. Поред саме зграде воденице налази се и стругара, а сасвим десно види се и даске — производ стругаре

— Волео бих да радим и неки други, бољи посао, али кад га нема, добар је и овај — каже Александар Лупуловић. — Кад има више жита за млевење, онда је боље, више се заради. Исто је и са стругаром, која, као и воденица, ради на води.

— Како радите зими, кад се река заледи? — интересујемо се.

— Зими воденица и стругара не ради. Ноћу, кад је температура најнижа, воду не пуштамо да тече кроз воденицу да се не би и она заледила.

— Је ли тешко бити воденичар?

— Како кад. Али, није баш ни лако. Посла увек има. Некада више, некад мање, али воденица увек ради.

У жељи да се бар на неки начин сачувају ретки занати, који полако нестају, Скупштина општине Бор ослободила је пореза неке занатлије. Међу њима су и воденичари.

Бранко Стефановић, VIII
Брестовац

Новица Станковић (IV, „3. октобар“):
МОЈ ОТАЦ ЈЕ БУШАЧ У ЈАМИ

РЕШЕЊЕ КЛИНА У ОВОМ
БРОЈУ

ВОДОРАВНО: 1. Срамота, 2. смотра, 3. Томас, 4. атом, 5. маг, 6. Ма, 7. м

За се ујоунамо

ОСНОВНА ШКОЛА

„Милан Милошевић Ђопо“ Мрчајевци

МАЈКА

Моја је мајка
лепа као сан:
очи су јој
као ведар дан,
а руке нежне и миле
као да су их
створиле виле.

Небојша Тодоровић, VII
Мрчајевци

ПЕТОКРАКА

Партизани су
људи од челика.
Пушка им је била
права дика.
Петокрака је црвена
као булка у жити.
Партизани су верни
своје другу Титу.

Милорад Јовановић, VIII
Мрчајевци

ЗЕКА

У шумици лежи зека
и размишља
шта га у животу чека:
постељница мека
или ловачка пушка нека.

Драган Ерић, VII
Мрчајевци

МОЈА МАЦА

Тужно маца плаче,
изгубила маче.
Зато сада спава
јер је боли глава.

Гордана Ницковић, VII
Мрчајевци

Две шале

ТАБЛЕТА

Заболела ме глава, па ми мама дала
таблете аспирина. Гледајући сумњича-
во таблету, упитах маму:
— Јеси ли сигурна да таблета зна
тачно шта ме боли?

Слободанка Јовановска, VII
„Бранко Радичевић“

КРИВЦИ

— Зашто си добио јединицу из исто-
рије? — пита ме отац.
— За то сте криви ти и Зоран!
— Какве везе имамо ми с твојим је-
диницама!
— Како да немате! Сада ми Зоран за
шапутање тражи по два сладоледа, а
ти ми не дајеш толики џепарац!

Предраг Годинељ, VII
„Бранко Радичевић“

Бачка се љубав
по песку пише.
Када ветар дуне,
он све обрише.

Љубичица покрај жита,
љубим оног ко прочита.

Кад се наше очи сретну
и мој поглед падне доле,
то је знак љубави
јер се наша срца воле.

Немој се заљубити,
томе нема лека —
не може те излечити
цела апотека.

Дању и ноћу
немам мира,
твоја ме слика
у срце дира.

Ружа цвета,
а пупољак дрема,
ништа слабе
од љубави нема.

Ти си пролећа
нови весник,
због тебе сам, ето,
постао и песник.

УЗ МХ РЗБГНКХ

КЕЦ НИЈЕ ВАЖАН

Видимо да Мита трчи на место, па потрчасмо и ми. Таман седох, ето Физе. Ајде, Јово, наново. Устани, седи... Изгледа да су овај обичај измислили наставници физичког васпитања.

Седе и Физа, погледа нас све редом, значајно протрља нос и поче. Прича ли, прича, а мени се капци спуштају... И таман се спремам да отпутујем у земљу снова, кад ме нешто чвркну по глави. Погледам: папирче. Испеглам га шаком и почнем да читам. Пише ми Ђороскоп: „Ако вечераске ништа не радиш, могли бисмо у кино.“ Ја му с друге стране напишем: „Ја и онако никад ништа не радим, али да платиш карте!“ Напише опет он мени нешто и таман ће да ми заврљоше папирче, устале Физа, дође до њега, па поче да га испитује уздуж и попреко, а Ђороскоп ни да бекне.

Физа зграби оно папирче са стола, позелене, очи му се раширише као шољице за кафу, шутну две-три столице, удари десетак чврга, а Ђороскопу удари у дневник јединицу као врата! Папирче одлете кроз прозор. „Пропаде био-скоп!“ — помислих ја. — „Онај ће сто посто на ортопедско!“ — кад се сетих да смо у приземљу.

Звонце поче да тандрче и Физа отфура. А Ђороскоп мртав ладан, ни да трепне. Каже:

— Је л' ћемо стварно у биоскоп? Кец није важан!

ЈАСМИНА

Шапутања ТАКМИЧЕЊЕ

Један полазник Новинарске школе, средњошколац, као свој испитни рад написао је коментар о томе зашто се последњих година не одржавају такмичења школских културно-уметничких друштава. Од организатора такмичења писац коментара је сазнао да су многе секције у основним школама бивале основане и урадиле понешто — само због такмичења. Сада, дакле, уопште не раде.

Да је овакав коментар написао основач, ми бисмо га врло радо објавили — без бојазни да би се неки наставници наљутили на нас. Јер, већина тих наставника (који би могли да се наљу-те) не би то ни прочитала!

Анкета о настави српскохрватског језика О НАСТАВНИКУ

* Наставник овог предмета не обраћа довољно пажњу на то колико га ученици слушају. Поред тога, наставник изгледа незаинтересовано за нас, ученике.

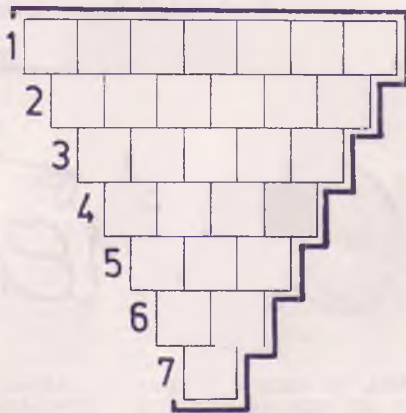
* Замерам наставнику то што је неправедан према онима који се труде. На пример, ја пишем песме, имам албум писаца који сам ја саставио сам, читам редовно лектиру, увек сам ја читао писмене вежбе и није ми се ниједном омакло да не напишем домаћи задатак. А то залагање он уопште не цени.

* Једина моја замерка из овог предмета је на рачун наставника. Он веома полако и тихо прича да се скоро успавам.

* Није ми се свидео контролни задатак који смо добили одмах, на почетку школске године. По томе испаде да ученик мора и распуст да проведе у учењу.

(Са листића из анонимне анкете о настави српскохрватског језика у једној школи)

КЛИН

ВОДОРАВНО: 1. Понижење, увреда, 2. Службена инспекција војске, парада, 3. Име немачког књижевника Мана (1875—1955. — „Чаробни брег“), 4. Хемијски најситнији део елементарне материје, 5. Завршни потез у шаху, 6. Хемијски знак за мазуријум, 7. Ознака за метар.

Марија Стојковић, VIII
„29. новембар“

Овако други пишу

„ШКОЉКА“

„Шкољка“ је часопис за књижевне и ликовне радове ученика Основне школе „Вјенцеслав Новак“ у Јурјеву (код Ријеке). Објављујемо неколико прилога из броја 10. за 1975. годину.

ПРИЈЕ КОНТРОЛНОГ ЗАДАТКА

Јао, трке ли, збрке!
Еј, тко је редар!? Ајде донеси параване! К врагу и паравани, чим их видим смучи ми се... Кад ти пишеш на клупу, хоћу и ја. Ее, ее, а које је године био устанак Лу-де-вита Посавског? Дај реци!!! Аха! Добро, добро! А колико ће бити пи-тања? Четрдесет, велиш? Ајме мени! Ти ћеш ми штогод шапнути, хоћеш ли? Хоћу, хоћу! А и ти мени нешто реци, знаш! Добро!

И тако то увијек. Не прође ни један дан без контролног задатка, ша-рања по клупи и паравана, без сигнала и шап-тања...

Нада ТОМАИЋ, VII,
Јурјево

МОЈ РАЗРЕД

Мој разред је гнијездо распјеваних птица. Мој разред је гнијездо добрих другарица. Мој разред је књига пуна двојки, тројки, четворки и петица.

Данијела ВУКЕЛИЋ, VII,
Јурјево

ОЦЈЕНЕ

Добила сам један.
Мама каже: „Могла си два“.

Па добро, мама,
сутра ће бити два.
Сутра носим кући двој-ку.

Мама је опет рекла:
„Могла си тројку“.
Сва весела дошла сам кући

јер само добила тројку.
Мама није задовољна би-ла.

Знала сам — хоће четво-рку.

Жељка ВИНЧИЋ, VIII,
Јурјево

БРОДОВИ

Једног дана тата ме по-вео у ријечку луку. Био сам одушевљен гледајући бродове. Међу њима сам опазио један велики брод. Управо је пристајао у лу-ку. Из димњака је неста-јао дим, а сирена је поз-дрављала град. Кад је пристао, прамац брода се отворио, а из њега су изашли аутомобили и много путника. При-шао сам броду с друге стране и прочитао „Ли-бурнија“. Тата ми је ре-као да је то туристички брод. За мене је то био посебан доживљај.

У сећању ми је остао велик бијели брод.

Жељко ЗОРИЧИЋ, IV,
Јурјево

РИБАР

Стоји у барци,
мрижу расплиће
и мисли у себи:
„Хоће л' бити сриће?!“

Нада ТОМАИЋ, VII,
Јурјево

Главни уредник:
Марија Стојковић, VIII

Уредници:
Виолета Борбевих VIII,
Биба Симеоновић, VIII,

Лист ученика основних школа општине Бор + Излази месечно у току школске године уз финансијску помоћ самоуправних интересних заједница основног образовања, културе и запошљавања + Уред-бује редакциони одбор ученика: Драгица Андрејић, Мила Бачиловић, Јерина Думитрашковић, Славица Ивановић, Невенка Јанковић, Снежана Мишић, Ева Фешић и Мила Шпоцловић + Лектори и коректори: Снежана Заравковић, Гордана Славковић, Јасна Андрејић и Љиљана Костадиновић + Технички уредници: Татјана Гертик и Весна Перовић + Секретар: Биљана Анђелковић + Одговорни уредник: Милан Милановић, наст. + Ручкописи, фотографије, цртежи и други материјали за лист не враћају се + Адреса: Јасмин", Основна школа "9. новембар", 19210 Бор + Тираж: 6.000 примерака + Штамп: Штампарија — Бор + Метер: Слободан Симић

КАМЕРОМ И ПЕРОМ КРОЗ НАШЕ ШКОЛЕ

У школи „29. новембар“ БАЦИ САМОУПРАВЉАЧИ

Дан ученичког самоуправљања у школи „29. новембар“ изазвао је велико интересовање не само у овој школи, већ и у читавом граду. Тог дана у овој школи је било и пуно новинара. На на-

шој слици новинар Радио-Бора и дописник „Вечерњих новости“ разговарају са Драганом Милошевић (VIII), чланом бирачког одбора за избор ћачке делегације школе.

ВРЕДНИ ЧИТАОЦИ НОВИНА

Просечно скоро сваки ученик школе „Бранко Радичевић“ чита по један дечји или омладински лист! Око 900 примерака „Дечјих новина“, „Тик-така“, „Техничких новина“, „Омладинских новина“, „Змаја“ и „Дечјих искри“ стигне у ОВУ ШКОЛУ.

На слици: Ученици разгледају тек прispеле новине.

УСАМЉЕНА ШКОЛА

Поред самог пута Бор — Злот, на месту званом Кобила, налази се четвороразредна школа која припада матичној школи у Злоту. Око ове усамљене зграде — нигде куће. Бади живе у разбаца-

ним кућама и рејонима села Злота, а прилично дугачак пут до школе прелази пешице. Школа је направљена баш овде да би била подједнако удаљена од свих кућа у овом крају.

На слици: За време једног часа у школи на Кобили.

ШАРБАНОВАЧКИ ИГРАЧИ

У свих пет школа „Станоје Миљковић“ (у Брестовцу, Шарбановцу, Метовници, Сувој Реци и на Тимоку) раде бројне секције слободних активности које наступају на разним приредбама.

На нашој фотографији је Фолклорна секција млађих разреда у Шарбановцу.

МАЛИ ОРКЕСТАР

Оркестар млађих разреда у школи „Петар Радовановић“ у Злоту снимљен на једној приредби. Снимак је начинила Фото секција школе у Злоту.